

EBRU OJEN • Aşı

EBRU OJEN Aşı, *Lojman*, *Et Yiyenler Birbirini Öldürsün* ve *Belgrad Kanon* romanlarının yazarı.

Raskol'un Baltası, 2014 (1 baskı)

Edebi Şeyler, 2018 (1 baskı)

Everest Yayınları, 2021 (1 baskı)

İletişim Yayınları 3756 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 686

ISBN-13: 978-975-05-4049-3

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Celal Galip

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EBRU OJEN

Aş1

Kendimi oto-yüreklandirdim

Sokağa ıktım kavgı bitmiş

– ZAFER ZORLU

O sabah Bazid şehirlerinde esen keskin, soğuk rüzgâr kulaklara tekinsiz bir hakikati fısıldıyordu; kaç vakittir dedikodusu dönen, buna rağmen gerçekliğinden bir an olsun şüphe edilmeyen bir hakikati: Aşı!

Sağlık memurları, doktorlar, hemşireler kapı kapı dolaşıp vatandaşlara aile planlamasıyla ilgili birtakım bilgiler verecek, bu bilgiler doğrultusunda aşı kampanyası boyunca uyulması gereken kurallar hatırlatılacak, bilgilendirme bittikten sonra her vatandaşa, kadın erkek, yaşlı çocuk demeden aşı yapılacaktı. Bazidliler, uzun zamandır hazırlıkları yapılan aşı kampanyasının aslında aile planlaması adı altında bir kısırlaştırma projesi olduğundan kuşkulanıyorlardı. Kadınlar altın günlerinde, erkekler kahvehanelerde, çocuklar ise sokaklarda hep bu konuyu konuşuyorlardı. Kimileri aslında aşının erkeklere yapılacağını ve bu sayede spermle rin işlevsiz hale getirileceğini, kimileri ise kadınlara yapıldıktan sonra vajinaların penis yiyen birer canavara dönüşeceğini söylüyordu. Bu inanç yüreklerle derin bir korku halinde yerleşiyor, büyüyor, kimseye nefes aldırmiyordu.

Günler geçtikçe dedikodular artmış, korku kontrolsüzce büyümüştü. İnsanlar kuşkulandıkları şeye öyle inanmışlardı ki, kendilerinden bile şüphelenmeye başlamışlardı.

Geceleri kâbuslarla uyanıyor, gündüzleri ise tarif edilemez bir telaşla bu kâbusları birbirlerine anlatıyorlardı. Bazı erkekler gözlerini kapatır kapatmaz karılarını rüyalarında görüyordu. Keskin dişli vajinaları köpükler saçıp kudurmuş bir ağza dönüşüyor, ürememek için erkeklerin penislerini bir çırpıda koparıp yiyordu. Kadınlar ise kocalarının penislerinin kocaman bir yılanı dönüşüp kendi kafalarını tek seferde koparacaklarını düşünüyorlardı. Yaşlılar ve çocuklar bile bu paranoyaya yenik düşmüş, aşı kelimesini her fırsatta tekrar eder olmuştu.

İnsanlar efsaneler yaratma konusunda öylesine becerikli-lerdi ki destanlara taş çıkaracak kadar ilginç hikâyeler uydurabiliyorlardı. Özellikle bu hikâyeleri seilmeyen insanların üzerinden anlatıyor, onlara iftira atmaktan çekinmiyorlardı. Hatta kısa zamanda ünlenen en yaygın hikâyeye, şu penisi kendi boyunu metrelerce aşmış adamın hikayesiydi.

Anlatılana göre evlerin kapılarını kocaman organıyla kırıp değerli olan her şeyi çaldıktan sonra, evinde mahsur kalmış talihsiz bir kadını sırtına vurup kaçıp gitmişti. Bu hikâyeye, kulaktan kulağa dolaşırken, genç kızlar aileleri tarafından tüm gün gözetim altında tutuluyor, sokağa çıkmak şöyle dursun, burunlarını bile pencereden dışarı uzatamıyorlardı. Bu, kimin ne ara uydurduğu bilinmeyen hikâyeye mahalleli öylesine inanmıştı ki zavallı adamı Yetkililere şikâyet ettikten sonra, onun yaka paça sokaklarda sürüklenmesine göz yumdular. Bu olaydan sonra insanlar vakit kaybetmeden yeni söylentiler yaymaya devam ettiler. Birisi, akıllara zarar iftiralarla yan komşusunun kuyusunu kazıyor, diğeri sevmediği gelininin, oğlunu gece yatakta yiyebilme ihtimalini anlatıyor, bir başkası ise mahalle okuluna

yeni atanan üretmenin penisiyle duvarları nasıl yerle bir ettiğini fısıldıyordu.

Dedikodular sürdükçe başka mahallelerde de insanlar sokaklara çıkamaz oldu. Kapılarını sımsıkı kapatıyor, çocuklarını sokağa hatta okula bile göndermiyorlardı. Kadınlar alışverişe çıkamıyor, erkekler maçları kahvelerde izleyemiyordu. Kafeler, sinemalar, alışveriş merkezleri sinek avlıyordu. Yaşlı insanlar hava almak için ancak evlerinin balkonlarına kadar çıkabiliyorlar, günün tazeliğini içlerine çektikten sonra, eski günleri yad ederek tekrar evlerine dönüyorlardı. Komşular başkalarının açıklarını yakalayıp zevkli dedikodulara dalarken aşı ile ilgili yeni haberleri büyütüp birbirlerine dert yanmaya devam ediyorlardı. Herkes cinsel organlarının canavara dönüşmesinden o kadar çok korkuyordu ki yetkililer televizyonlardan, meydanlardan halka seslenip böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimalinin bilime aykırı olduğunu anlatarak halkı ikna etmeye çalışıyorlardı. Her köşeye insanları bilgilendirmek için ilanlar yapıştırılıyor, halkın dedikodulara kulak asmaması yönünde uyarılar yapılıyor, şiddetli, travmatik davranışlar sergileyenler zorla hastanelere kapatılıyordu.

Doktorlar televizyonlarda sağlık programları yapıp aşı kampanyasının ne kadar faydalı bir şey olduğuna dair halkı bilinçlendirmeye çalıştılar. Okullarda öğretmenler, veli toplantıları yaparak aileleri paranoyanın esiri olmamaları için uyardılar. Dini cemaatlerde paranoyanın son bulması için vaazlar veriliyor, bu korkuya kapılmanın, hatta korkuyu büyütmenin tanrıya karşı gelmek olduğu konusunda diretiyorlardı.

Teknolojinin mucizeleri de en etkin şekilde kullanıldı. Televizyonlar ve internet aracılığıyla aşının faydalarını anlatan reklamlar yayınlanıyor, bilim insanlarının önerilerinin dışına çıkılmaması söyleniyordu.

Onlara göre aşının faydaları saymakla bitmezdi. İnsanları hastalıklardan koruyup daha sağlıklı bir gelecek için sağlam bir biyolojik zemin hazırlıyor, doğacak yeni neslin gelecekte karşılaşacağı ve şimdikinden daha tehlikeli hastalıklara karşı bir direnç oluşturuyor, ağır hastalıkların daha hafif atlatılmasını sağlıyordu. Bununla beraber zindelik, güç veriyor, özellikle çocukların zekâ ve kemik gelişimi için olmazsa olmaz bir takviye sağlıyordu.

Akla gelebilecek her şey için bir aşı icat edilmişti. Dalgınlık, soğuk algınlığı, mide problemleri, uykusuzluk, histeri, cinsel yetersizlikler, basur, saç dökülmesi, tırnak mantarları, tansiyon, nefes darlığı, baş dönmesi, diş eti sorunları... Cilt problemleri, sınav öncesi stres, bunama, şizofreni, nevroz, dezorganize davranışlar, paranoya, bipolar bozukluk, kanserler, alerjiler, ülserler ya da dikkat eksikliği, hiperaktivite, kilo sorunları, uyku hastalıkları... Farklı tasarımlar, farklı fiyatlarla aşı satın alıp kullanmaları konusunda insanların akılları çeliniyordu. Bunların dışında, Yetkililerin ve ilaç şirketlerinin anlaşmaları sonucunda yılın belirli dönemlerinde toplu aşı kampanyaları düzenleniyordu.

Her sene herhangi bir hastalık tayin ediliyor, bu hastalığı önlemek adı altında aşı kampanyaları başlatılıyor, aşı olmayı reddedenlere, dirençlerinin şiddetine göre cezalar veriliyordu.

Sağlık kampanyaları yeni değildi. Yıllardan beri süre gelen sistematik uygulamalardı. Ancak üremeye odaklanan bu son kampanya özellikle Bazid şehirlerinde yaşayan insanların paranoyaya kapılmasına sebep olmuştu. Bu paranoyanın öncelikle Bazid halkını esir almasının en önemli nedeni, yetkililerin bu halkla ilgili yüzlerce yıldır uyguladığı korkunç asimilasyon ve kıyım politikalarıydı. Ülke sınır-

ları içinde egemen olan dilin, kültürün yerine kendi dillerini konuşmakta ısrar etmeleri, kendi kültürlerinin gereğince yaşamak istemeleri kötü muamelenin asıl sebebiydi. Yetkililerin, devletlerini kurar kurmaz ilk yaptıkları iş Bazid dilini yasaklamak olmuştu. Daha sonra yaşadıkları yerlerden onları sürmüş, geçim kaynaklarını ellerinden almışlardı. Bazidlilerin yerleşim yerlerini yakıp yıkmak, her fırsatta binlercesini katletmek adeta bir gelenek haline dönmüştü. Yerleşim yerlerinin isimlerini değiştirmişler, kültür miraslarını yok etmişler, kimliklerini unutturmak için ağır yaptırımlar uygulamışlardı. Bazid halkı, yetkililerin kötü kokan nefesini hep enselerinde hissediyordu. Onların belirlediği okullara gitmeli, onların dilini konuşmalı, onlar gibi giyinip onlar gibi yaşamalıydılar. Kendilerine ait olan hiçbir şeyi var etmeye hakları yoktu. Belli bir yaşa geldiklerinde askeri birliklere katılıp gerekirse kendi insanlarını öldürmek durumunda bırakılıyor; kimlikleri, görünüşleri yüzünden aşağılanıyor, ikinci sınıf insan muamelesi görüyorlardı. Hapishaneler Bazid’li insanlarla doluydu, sürgüne gönderilenler Bazidli’ydi, öldürülenler ve işkence görenler de...

Yetkililerin son yıllarda üzerinde önemle durduğu yeni aşı kampanyası aile planlamasıydı. Bu kampanyanın gizli bir soykırım politikası olduğu korkusu Bazid halkı arasında kaçınılmaz olarak yayılmıştı. Çünkü daha önce buna benzer birçok şaibeli aşı kampanyaları Bazid’lilere uygulanmıştı. Bazidliler defalarca bu kampanyalara karşı direnç göstermiş fakat her seferinde yetkililer tarafından acımasızca bastırılmışlardı. En nihayetinde, son kampanyaya dek aşı olmayı reddetme konusunda pek başarılı olamamışlardı.

Bazidliler, zaman ilerledikçe neler döndüğünün daha çok farkına varıyorlar, kampanyaları daha çok sorguluyorlar ve aşı olmayı reddettiklerini dile getiriyorlardı. Direnişin şiddeti artınca yetkililer önlem almakta gecikmedi. Karşı ge-